

UN HEROI DE LA REVOLUCIO XINESA

LA REVOLUCIÓ. — Això no és una cerimònia de comit a un dinar; no es confeció de textos literaris, ni pintura de quadros, ni broderia de puntes; no es pot venir a la vista i sense topo amb obstacles; no es pot realitzar sense trepitjar tota mena d'ornaments bonics; en fi, no es pot realizar amb delicadesa, de mica en mica, amb precuració, respectuosament i amb deferència...» (Mao Tse Dung, en «El moviment camperol a Hunan», 1927.)

Xang-Hai, 1921. — Es troba reunint el primer Congrés del Partit Comunista de Xina. Es fan parlaments ardents i moguts. En la petita sala s'han reunint unes dotzenes de persones: obrers, pagesos, cultis, intel·lectuals. Crides apassionades per a la lluita, per a la formació d'organitzacions comunistes a les ciutats, fàbriques i tallers, als exèrcits i als pobles. Un home jove, estirat, magre, pren la paraula. Segons l'aparença és l'estudiant tipic, un modest mestre del poble, amb una cara tranquilla i severa, i uns ulls profunds i somrient astutament. La polidesa morbosa de la seva cara distingeix aquest home de tots els altres. Aixeca la mà, demana la paraula, es lleva i parla:

«Camarades! Sóc delegat d'Hunan. He constituit a Hunan una organització comunista. Reuniu els obrers, pagesos i estudiants revolucionaris i desenrollem la nostra feina sense perdre ni un sol dia...»

L'home seu cautelosament a la seva cadira, treu de la seva butxaca interior un quadern apaisat i es posa a fer notes amb un petit llapis clavat en un petit canó de ferro. Altres delegats — vells obrers i un professor venerable — se li atenen i li posen quèstions, a les quals contesta. Els obrers li estrenyen amistosament la mà i li copegen les espalles. El professor l'estreny un xic fredament i diu:

«Molt interessant; les vostres experiències, fets a Hunan, mereixen una gran atenció i s'hauran indubtablement d'estudiar.»

«No es tracta de l'interessant, li replica el delegat d'Hunan, sinó que les masses s'aiseguin ja a la lluita. Aquestes masses necessiten una veritable organització revolucionària. El partit ha d'anar immediatament entre les masses mateixes i organitzar-les. Això és actualment el principal.»

«Exacte, l'honestitat ha dit la veritat!,» trida els delegats obrers.

El delegat de la província Hunan és elegit amb unanimitat en el Comitè Central del Partit Comunista de Xina. Torna a Txangxa, la capital d'Hunan, on es troba davant del Comitè provincial del Partit Comunista i dirigeix el setmanari revolucionari *El nou Hunan*.

Aquest home, generalment callat, s'està transformant completament, quan pren la paraula en les reunions de l'organització del partit; esdevé aleshores un orador ardent, que fixa amb penetració i talent les directives i les mesures de lluita necessàries a l'etapa donada. Els seus parlaments tenen una repercuSSIó formidable entre l'auditori, al qual entusiasma. Amb una mà de ferro aplaga el col·lectiu del partit. Troba el camí d'adregar-se directament al cor humà, sabia rectificar a temps i habitualment les equivocacions i educar veritables comunistes, autèntiques lluitadors revolucionaris.

«Estar comunista — deia a un company —, això no significa solament pertànyer a un partit polític. Nosaltres no som politicastres. Som el partit del poble treballador, cruelment subjugat. Som el partit de la revolució, que escorbarà tota podridura d'aquest món. La mort només significa l'eliminació física de la vida. Si un home, i més encara un comunista, pot servir per la seva mort, el seu esperit i el seu valor, no ha de reflexionar gaire, sinó que ha de complirstrevidament i orgullosament la voluntat del partit i del poble. Un tal partit, que viu per als interessos del poble, que sofreix amb el poble i lluita per la seva felicitat, és insuperable. No hi ha cap força que pugui vèncer el partit dels comunistes, l'avanguarda de les masses treballadores.» Aquestes paraules clares i sensibles, inseparables tal com un jurament del bolxevic de ferro, deixen sorgir davant de nosaltres la figura del company Mao Tse Dung, el cap llegender del poble xinès.

* * *

El company Mao Tse Dung ha nascut en un poble d'Hunan, fill d'una pobra família de pagesos. La seva infància, rica en privacions i miseria, li deixava vestigis inesborrables. Ha minat la salut del company Mao Tse Dung per a tota la seva vida. Al poble treballava com a jornaler per al gran propietari i el terratinent. Durant aquest treball forçós podia condonar a fons tot el sistema de l'explotació cruel i inhumana dels terratinent i el gran joc que el qual va après el poble. Aquest treball forçós provocava en ell un sen-

Mao Tse Dung, cap del poble treballador xinès

timent inesborrable d'odi contra els opriments parasitars. Escapat a l'esclavitud del treball de jornaler, quan començaren en l'exèrcit militarista i havia de passar tota l'escola de la disciplina militarista i de la denigració de l'home. Els esbirros de les casernes no arribaven a trencar la seva voluntat increïnable i a expulsar-li l'esperit de rebella. Amb un enorme esforç de voluntat s'apropiava el coneixement de la dificilíssima llengua xinesa escrita. Les figures i nocions, que havien sortit davant d'ell enemig de la boira densa de la ignorància, rebien arriformes determinades i significació clara. El seu afany de saber il·limitat amplia el seu horitzó, enriqueix i desenvolupa ràpidament el seu seny. Com llavors escapà del treball forçós de jornaler, fugí arran de les muralles de la presó de la caserna.

La vida no ha tractat aquest home amb benevolència. Temptava aclarar-

ducció de la jornada, millors condicions de treball i augment de salaris.

Sota la influència de la Gran Revolució proletària, el moviment revolucionari madurava ràpidament a Xina. A la «Botiga del llibre», fundada per Mao Tse Dung, es reunien organitzacions revolucionàries d'estudiants i de treballadors. Aquí Mao organitzà el primer cercle per a agitadors obrers. La policia vigilà atentament aquesta «botiga»: s'hi desenretillà una activitat molt viva, però gens comercial. En aquesta època s'inicià a la ciutat una nova vaga, el veritable dirigent de la qual era Mao Tse Dung. Pertany a la delegació obrera, que havia de rebre forçadament el general Tan Jan Kai, el governador de la província. El governador, al qual polítics diligents sotmeten l'expedient de l'estudiant plàlid, donà l'ordre de la seva detenció. Però una conversa personal li fa creure que és una «persona inofensiva». Fas-

les directives de la Comintern i no impedeix la campanya contrarevolucionària de la rosció negra contra els obrers i pagesos revolucionaris. Mao Tse Dung és un dels primers a reconèixer el fatalisme de la política traïdora de Txen Du Hsian i desenmascanya obertament la seva actitud. Es posa davant les masses populars i dirigeix la lluita contra la revocació. En un opuscle especial torna a insistir en la importància immensa de la pagesia, el paper de la qual els Txenduhianistes no volen comprendre:

«La pujada actual del moviment camperol és un problema extraordinàriament significatiu, ja que en un estendard no massa llunyà haurà de néixer un moviment entre els diversos centenars de milions de pagesos a la resta de regions de Xina... Els pagesos trencaran tots els ligams i entraran en el camí de l'alliberació. Tots els partits revolucionaris i tots els revolucionaris hauran de posar-se a prova davant d'a-

el cap revolucionari, sinó també l'home d'Estat brillant.

La primera Secció soviètica de la província fou el resultat del treball immens i penós de Mao Tse Dung. Mobilitzava totes les forces del partit per a la lluita pels consells obrers. El IV Cos, dirigit per ell i el company Txu De, era la seva caserna general. Amb aquest cos, Mao Tse Dung travessava els camps, les valls i les dreceres de Kiangsi, Hu-nan, Hupeh, Fukia. On ell anava, es constituïen consells obrers, districtes soviètics. L'infatigable agitador i organitzador Mao Tse Dung removia milions de masses populars, que el seguien a tot arreu. Ell mateix realitzava la redistribució dels latifundis i la supressió de les delimitacions dels camps. Aquest home débil i malaltí treballava com una màquina poderosa, que destrueix l'edifici del món vell i en construeix un de nou. Tot el seu odí, enigmàticament durant anys llargs, el dirigia contra els paràsits, els sangonells del poble xinès. Portava noves idees entre el poble i l'entusiasme amb els seus discursos extraordinaris, d'un apassionament sincer, i per la seva disposició personal de lluita. A corrrut feta se li aplegaven sense interrupció: cultis i obrers de Xang-Hai, Canton, Hankau; miners de Hunan, Fukia, Kiangsi; jornalers i pagesos, estudiants i mestres. Tots els homes optimistes i explotats, conscientis de la seva situació de classe i strenys al mateix temps, se li afiliaven. Les seves mans creaven el nucli de l'Exèrcit Roig heroic de la Xina. Ell mateix ensenyava, a les muntanyes de Tsinpan-xan, els lluitadors de lluitar i a manejir el fusell. Els armava amb idees i ganes.

A Juikin, la capital de la Xina soviètica, Mao Tse Dung fou elegit l'any 1931, en el I Congrés dels Soviets, president del Comitè Central executiu i del Consell dels Comissaris del Poble, ovacionat entusiàsticament pels delegats del poble xinès. En aquesta nova activitat revelava les seves capacitats extraordinàries grans d'eminente home d'Estat. De la seva ploma sorgien la Constitució de la República soviètica de la Xina i una sèrie d'altres lleis fonamentals del nou Estat. A través de tota una sèrie de decrets notables del Govern soviètic, expressava tots els desigs de les masses populars, amb les esperances i desigs de les quals està intimament compenetrat. Aquest home infatigable és un bolxevic autèntic i un veritable amic del poble. Els collaboradors de Mao Tse Dung expliquen:

«Treballa diàriament vint hores i només en dorm quatre. A la tercera de nit està travessant ininterrompudament el terreny soviètic xinès, de ciutat a ciutat, de poble a poble. A tot arreu es rebut com un pat, un fill i un germà. Ho fa tot per a convertir la vida de poble en agradable i feliç.»

Mao Tse Dung — fill del poble — té un coneixement profund de la psicologia del poble i sap extraordinàriament bé realitzar les resolucions del Partit i del Comintern. El poble sap com ens de difficult la vida de Mao Tse Dung i li correspon amb un fervor i una veritable devoció il·limitades. Ad front, Mao Tse Dung es troba sempre als primers rangs. Al costat dels seus milicians de l'Exèrcit Roig va a la lluita i els entusiasma pel seu heroisme. Tots els soldats de l'Exèrcit Roig i tots els caps dels consells personalment. Participa en totes les operacions decisives de l'Exèrcit Roig. Crea i educa els quadres dels comissaris. Mao Tse Dung era el primer comissari de l'Exèrcit Roig xinès.

Un diari important del Kuomintang, «Davenba», publica, fa poc, una informació sobre l'interrogatori d'un lluitador de l'Exèrcit Roig xinès, un simple soldat fet presoner. «Aquest soldat — escriu el diari comentant —, sembla tenir l'edat de 35 anys. Fou fet presoner en la secció central de la Xina soviètica, a Kiangsi. Durant l'interrogatori es poutava molt tranquil·lament i sense vacilar. Un oficial li requeria un informe sobre les forces de l'Exèrcit Roig. El soldat es nega de contestar a aquesta qüestió. Tots els artificis de la persuasió quedan sense resultat. Tota la seva resposta es redueix a una sola paraula: «Molts.»

L'única qüestió, que contesta voluntàriament, és la que es refereix als dirigents de l'Exèrcit Roig. Heus ací la seva resposta:

«Si; coneix tant Mao Tse Dung com Txu De. També coneix Pen Du Host. Mao Tse Dung és el nostre líder principal. És el cap del Govern, del partit, de l'exèrcit; és un home molt sensibl i bondatós. Sempre parla de tal manera, que fins la gent més inculta el comprén. La consideració que li porta la nostra gent i la seva popularitat no es deixa descriure en paraules. A la seva crida el poble el segueix a tot arreu. Sempre

lo, reduir-lo a l'esclavatge dels terratinent i militars, ofegar i aixafar la seva indignació creixent sobre un sistema social, que produeix barbarie, esclavatge, supressió. D'aquesta lluita increïble i gairebé sense exemple, aquest home n'ha sortit vencedor. No es deixava trencar. No demanava perdó, es defensava amb una immensa temeritat i no es retreia.

* * *

A Txangxa apareixien entre els viatgers dels carrers, als suburbis obrers, entre la massa dels pobres de la ciutat sense abric, una nova figura. Amagrit i exhaust, Mao Tse Dung va errant a través dels carrers, s'enfrentà amb els treballadors, s'encarregà de les feines més difícils, recoll cautelosament a les escales i vorades troços de diaris. Liegeix. Avidament tot allò que li cau a la mà. S'està embrigant de lectures fins que s'escaneix. Nens amics l'ajuden en els seus estudis. Amb un immens esforç de voluntat emprèn un gran salt i es fa estudiant. Un nou món s'obre a les seves mirades. L'inexplicable i l'enigmàtic esdevé clar i comprensible. Fa progressos ràpids. Les seves experiències de vida extraordinàries li ajuden en tot. En poc temps esdevé un estudiant brillant de l'Escola de Pedagogia. Opuscles revolucionaris cauen a les seves mans, i es precipita en l'estudi de la literatura «subversiva».

S'entusiasma per la fundació de diversos cercles i reunions d'artesans. Malgrat patir gana ell mateix, organitza la subvençió dels seus companys d'estudis, de treballadors amics i dels seus germans pagesos. Freuèt les reunions d'obrers, mitings, denuncià els explotadors, parla en un llenguatge pedagogiosament sensíl, comprensible per a les masses. El «pàlid estudiant Mao» esdevé una operacionalitat notable. La policia intenta a prestar la seva atenció a aquest estudiant sense afegeir. Mao és el convidat i l'amic més estimat als suburbis obrers. Entorn de Mao s'apleguen tots els elements revolucionaris dels obrers, estudiants i intel·lectuals de la ciutat. Amb una facilitat extraordinària s'orienta en les qüestions polítiques i econòmiques més complicades. Quan va organitzar la primera vaga de treballadors, va formular les principals reivindicacions; re-troba Txen Du Hsian, es nega a seguir rotllava no solament l'estatge dolçat i

questes masses.» (El moviment camperol a Hunan, 1927).

Aquesta prognosi encertada, que Mao Tse Dung posà ja en 1927 i que ha estat confirmada completament per tota l'evolució dels esdeveniments posteriors, fou com una condemnació de tota la línia política de Txen Du Hsian. Actualment, aquest últim, aquest renebot miserabl, s'ha passat al trotsquisme contrarevolucionari.

La revolució de 1925-1927 sofriix una derrota. El Kuomintang esdevé l'agent servil de l'imperialisme.

El terror sagnant i desenfrenat de la reacció més cruel del món, colpeja tot el país. El Partit Comunista es replaça en la més profunda illegalitat. Mao Tse Dung continua corajosament la lluita. Dirigeix les organitzacions revolucionàries de pagesos, passades a la illegalitat, sosté i amplia les relacions amb les unions de soldats secretes entre les tropes militaristes. El dia 1 d'agost del 1927 se sublevaren unes seccions de la guarnició de Nantxang i es dirigien sota el comandament dels milicians Je Tin i Ho Lung cap al sud, a Kwantung. Al mateix temps Mao Tse Dung desplega una gran activitat al Kiangsi del nord. Amb l'ajut de soldats comunists arriba a influir per la propaganda comunista tot un regiment; es posa al seu davant i se l'envia. Pel camí li afseixen grups de jornalers i de pagesos i milicies dels miners. Després de lluites llargues i violentes a Kiangsi, conduceix el regiment revolucionari al districte de Ning-gan. Es aquí, prop de la famosa muntanya Tsinpan-xan, que es troba amb un altre revolucionari xinès provat — el holwie Txu De. Junts amb Txu De, Mao Tse Dung forma el IV Cos de l'Exèrcit Roig xinès, que anava a guanyar una gran fama en nombroses batelles aferrissades i victòries.

Mao Tse Dung té l'experiència d'una vida dura i moguda. Sense haver vivit mai, ha anat tot la seva via difícil. Les vicissituds del destí, els llargs anys de privacions i sofriments, la lluita teatral per una cultura revolucionària i l'empenta de la revolució han endurit aquest bolxevic xinès atrevit i l'han convertit en un dels més notables líders del seu poble. En lluites sanguinoses, de fit a fit amb l'ennemic mortal, es desenfrenat i segueix a tot arreu. Sempre

(Passa a la pàg. 2)

L'apropiació de la riquesa minera d'Espanya és un objectiu fonamental dels invasors estrangers

La coartada faciosa

En el seu afany de desviar l'atenció internacional del veritable designi que els feixistes perseguixen en la guerra que han desencadenat a Espanya, intensificant els seus actes de propaganda en el sentit que ells lluiten per la defensa d'un ideal polític. (Es clar que els faciosos espanyols anomenen ideal polític al fet de sublebar-se traidors en contra del seu país).

Però, referint-nos concretament a les nacions feixistes invasores del nostre país, esdeven que aquestes, amb la complicació d'una traïdors espanyols, creen llurs fòrzes per un determinisme d'ordre polític, per veure si així aconsegueixen que hom no s'adomi de les seves malèvolles intencions.

Itàlia i Alemanya han vingut a Espanya per apropiar-se del que no és seu, i, a canvi de la sang dels tamats militars en què tenen convertits llurs pobles, endur-se d'aquí productes valuosíssims, sobretot de la important riquesa minera espanyola.

Es clar que si parallelament a l'explotació del país, aconsegueixen esclavitzar el poble, convertir Espanya en una base colonial i establir un dret de servilisme sobre la ciutadania espanyola, tot això seria per a Alemanya i Itàlia un complement esplèndit. Però, per ara, un principalíssim estimul de la seva guerra d'invasió a Espanya és el del robatori, ja fa anys anhelat per ells sobre les nostres mines.

Demonstració?

La successió de fets esdevinguts des dels primers moments de la sublevació militar — sens dubte prèviament estudiat i preparada al dictat de les potències feixistes — descobreix que cada un dels anomenats objectius militars dels faciosos té com a fi l'apropiació d'una conca minera.

Per això s'avverteix que els faciosos han tingut molt en compte la situació geogràfica de les nostres mines i fàbriques metallúrgiques, per a orientar cap a elles llurs operacions militars, a l'efecte, unes vegades, d'assortir-se d'elements de guerra, i altres, d'obtenir primeres matèries per a l'exportació amb destí als que (primer subreplicament i després sense mitraments) anaven a ésser llurs aliats.

L'ofensiva a la província de Huelva. Objectiu: les mines de pirates

L'ofensiva a la província de Huelva als començaments de la guerra, tingué com objectiu apropiar-se de les mines de pirates, que no solament serveixen als traïdors per a assortir-se de coure i altre, sinó que els permeté des del primer instant el lluirament de considerables quantitats de coure i pirites a Itàlia i Alemanya, materials que aquestes nacions necessitaven per a la fabricació de superarmes, i que, a més a més, els han donat ocasió de controlar l'exportació mundial de pirates de les companyies de Rio Tinto, «Tharsis» i «Pyratec».

La importància del rendiment d'aquestes mines de la província de Huelva que els faciosos espanyols, posats d'acord amb llurs aliats estrangers, tingueren molta cura de robar per sorpresa en la iniciació de la guerra) pot quedar expressada en unes xifres: en el passat mes de desembre l'embarcament de material significà la quantitat de cent mil tones per a Rio Tinto, i setanta mil per a «Tharsis».

Mines de carbó

És evident que el vuitant per cent de la producció carbonífera espanyola

està a disposició del Govern de la República.

Per tant, els faciosos traïdors a Espanya i llurs aliats, s'han trobat sempre en estat de veritable penúria d'aquest mineral.

Per això, els feixistes iniciaren sobtadament la tardor passada una doble ofensiva, que bé podríem qualificar tanmateix d'«estrictament minera», ja que simultàniament atacaren pel front de Terol, la conca d'Utrillas (on foren rebutjats), i, pel front de Còrdova, la conca de Peñarroya, on aconseguiren llurs propòsits.

Doncs bé: el següent fet no pot ésser més significatiu. Així que s'apropiaren de les mines i foses de Peñarroya cessaren en l'ofensiva, ja que, naturalment, aquesta no tenia altre objectiu que el de l'apropiació d'aquell centre productor de carbó.

Andújar i les mines de plom

Una altra ofensiva violenta dels feixistes internacionals fou la que desenrolaren sobre Andújar per apoderar-se com a botí de les mines de plom de Linares.

Fracassaren en el seu intent, i convencuts que no podien travessar la zona minera a través de la cortina roventina de Sierra Morena i els estrets vessants de Despeñaperros, cessaren automàticament en llurs atacs sobre Andújar; perquè aquests pobladors no els interessa, pel que hom veu, si no la seva conca de mines de plom.

Puertollano, Almadén

A part d'altres fets semblants, que si els enunciats detalladament farien interminable aquesta relació, estem actualment davant una altra característica ofensiva faciosa, aquesta vegada per Puertollano, que no té altre objectiu que l'apropiació de la seva conca de carbó i de les mines d'Almadén. Fins ara aquest intent seu ha estat infructuós.

També es pot afegir, com a detail significatiu, que en l'actualitat, tant les mines de ferro del Marroc, com totes les de la zona que els faciosos sorqueren prop de la frontera portuguesa, han passat a ésser explotades en profit exclusiu d'Alemanya i d'Itàlia.

A Alemanya va a parar una gran quantitat de ferro del que produeixen les mines del Riff, i a Itàlia li deixen interessar molt aquelles altres pròximes a Portugal, puix que hi han acumulat contingents de carabinieri... sens dubte perquè les custodíus davant la pur que algun aliatemic seu no faci amb ells allò que ells han fet amb Espanya: apropiar-se aquestes mines.

En termes generals

En un altre article parlarem de quines són les mines espanyoles que concretament necessiten Alemanya i Itàlia, perquè d'aquelles s'estreu material que aquestes nacions no tenen, o si el tenen és en xifres molt excessives.

Quedi avui exposat l'assumpte en termes generals, per deixar al descobert la maniobra d'aquestes potències feixistes que actuen contra Espanya amb l'ajut d'uns malvats espanyols que s'atreveixen a anomenar-se «nacional». La guerra que fan, encoberta amb una matissa d'idealisme polític — que ja serien suficientment monstruoses pel fet de voler-los imposar a una nació lluitant — és una guerra de saqueig perfectament premeditada.

I aquest, repetim, és un fonament principalíssim de la invasió de la nostra pàtria pels exèrcits estrangers.

Espanyol ha estat el menys feudal perquè ha estat el país dels «fers», de les «Cartas pueblas» i dels municipis vigorosos. Del poble eren aquells homes que imposaven a Carles V que aprenegué el castell i reunits en Corts li negaven diners per a coronar-se emperador i que després del Cèsar, es rebellaren contra ell i tenien tanta netedat de consciència i tal consciència de la justícia que deien davant del botxi: «Ahi! lluitarem com a cavallers, avui hem de morir com a cristians.»

Així, els feixistes iniciaren sobtadament la tardor passada una doble ofensiva, que bé podríem qualificar tanmateix d'«estrictament minera», ja que simultàniament atacaren pel front de Terol, la conca d'Utrillas (on foren rebutjats), i, pel front de Còrdova, la conca de Peñarroya, on aconseguiren llurs propòsits.

Doncs bé: el següent fet no pot ésser més significatiu. Així que s'apropiaren de les mines i foses de Peñarroya cessaren en l'ofensiva, ja que, naturalment, aquesta no tenia altre objectiu que el de l'apropiació d'aquell centre productor de carbó.

De mi, que us podria contar? Sempre he romàs al costat del poble i sempre ha pagat aquest amb esplendidesa els meus desavallaments i sacrificis.

Encara ho recordo. Era a les zones treballadores de Madrid. Alguns tenien por, qui sap si era la rancor que acompanyava generalment la impotència. Arrosseigat — es deia — per les males doctrines, el poble no vol sentir parlar de Déu. Jo sé per experiència que així i escolta i torna moltes vegades a dir en la seva ànima la fe més oculta que no pas extingida.

Oblidem que el poble viu amb massa freqüència amb incomoditats i adúlces sense pa, però que no pot viure sense afeció i amor, que són els aliments de l'espiritu. Per això el poble, que accepta ésser fill, rebutja ésser mendicant. No tenim dret a quistar-nos per la lluita de classes. Havíem d'haver plorat, maleït mil vegades, la brutal separació i horrible desmunt entre els treballadors i el capital, tantes vegades amassat amb llàgrimes i sang. Quan el dinar, instrument de canvi, es deshumanitzà i es convertí en «capital» i manejà els homes com a simples instruments de producció, comet un crim tan horribol que no es renta ni amb la sang de cent revolucions. El dinar capital és monstruós i per això, covard i venjatiu. S'aprofita del que està sol, de l'indifens, del que calia i obreix; però tremola i s'agita davant la gran família obrera preterida, oblidada i explotada sense amor i sense consciència.

Sóc anarquista, comunista, socialista? Res. Només sacerdot i perquè ho sé, parlo avui com he parlat tota la meva vida. Si haguésim parlat així els sacerdots, el poble arà i sempre hauria estat al nostre costat, perquè entén sempre el llenguatge de la veritat i de la justícia. Ho sabem tots els sacerdots, encara que per por, per covardia, no ho diguem.

El poble, perquè és el més sacrificiat, el que més grans i sublims dolors sofreix en la vida, és posser l'única capacitat per a saber de generositat o de sacrifici.

I ara la més dolorosa, però també una de les més augustes i sinceres confessions de la meva vida. Jo mateix en la guerra i detecto i abomino també la sublevació dels militars espanyols. Jo no entenc com alguns catòlics han pogut sumar-se a aquesta sublevació. Jo no sé com poden disparar contra el poble. Els hauríen d'obrir les armes a terra i el cor abans de matar, d'haver matat un sol obrer espanyol, qualsevol que fos la seva ideologia. Déu i l'Església condemnaren el pecat, però manimen estimar i perdonar i redimir els pecadors. Però, què diu? De qui son els pecats, els terrible pecats que assequen i corrompen les clares deus d'humanitat i bondat? Val més collar. Covardia! No vull que els faciosos i doctors de la llei estripin els seus vestits. Són massa riques. No vull que els Pilots del segle xx et rentin les mans. On trobaríem prou àigua per a rentar tanta immundicia?

Dones, bé; jo que detesto la guerra haig de confessar: que d'ençà que esclata la sublevació militar he viscut els dies més amurs i tràgics de la meva vida, però també les hores més grans i belles de tota la meva existència. Expliació? Senzilla. A partir d'aquest moment he rebut tantes proves d'affection, tan profundes i sinceres manifestacions d'affection, que estic aclaparat. M'han ofert pa i acolliment. M'han brindat, a tothora, la seva confiança i el seu afecte. Podran creure els meus lectors estrangers que jo he estat conduct per ells a confessar malalt, a administrar el baptisme, a celebrar matrimonis, a resar als morts? I això en la vida ministerial, com en la vida privada són incomptables finesses. Carn i pa, vestits i diners, consell i afecte. Què més? Durant mesos han retllat el meu son, m'han acompanyat de dia i de nit, han pres per a ells el dolent i m'han ofert amb des-

Un heroi de la revolució xinesa

(Ve de la darrera pàgina)

te cura dels restants i mai no pensa en ell mateix. Es molt malalt, tan sempre i és pallid. Però durant les marxes dorm sempre amb els seus soldats a terra i menja el que ells mengen.

Si li porten provisió, roba i calçat, sempre ho deixa als soldats o a qualsevol dels companys. Durant una batalla, prop de Jia-tu, es trobava a les primeres línies i disparava; alzà ho havia vist jo mateix. Aleshores es poch dempeus de sobte i inicià el primer atac. Tots els restants el seguiren. Aquesta batalla la guanyarem. Collaborava després amb els infermers a recollir els lluitadors ferits. Quan portaven els presents, conversava amb ells diverses hores. Finalment ordenà de deixar en llibertat tots els presoners, amb excepció dels oficials. Es tractava aproximadament de sis-cents presoners, però només un centenar el deixaren; els restants es volien incorporar a les nostres files.

Abans de la marxa des de Kiangsi cap al nord-est, Mao Tse Dung i Txu De passaren les nits sense dormir, a la caserna general de l'Exèrcit Roig, on elaboraven els plans estratègics de la marxa. Les experiències extraordinàries militars i polítiques de Mao Tse Dung i el seu coneixement íntim del país, facilitaven notablement la confecció d'aquest pla. Les forces principals de l'Exèrcit Roig xines es vaient, sota la direcció de Mao Tse Dung i de Txu De, el cercle dels enemics a Kiangsi. El líder malalt marxava davant i indicava el camí al corrent ferit de la revolució soviètica. Aquest gran revolucionari xinès, la salut del qual era minada pel treball forçós com a jornaler, per la caserna militar, pels anys de fam i de persecucions, trobava el valor de dur l'exèrcit dels sovièts xinesos a través de batalles, per muntanyes i rius, sense vacil·lació, a un nou camp de batalla revolucionari.

Una vegada més van requerir al pregoner de referir sobre l'estat, les posicions i les forces dels roigs. Novament es negà a contestar. Aleshores l'oficial li comunicà que seria afusellat. El pregoner li contestà:

«Què importa! Vaig sentir dir al nostre líder Mao Tse Dung que el company que tem la mort en la lluita pel poble, és un covard menyspreable. Sóc comunista.»

Aquest document constitueix una pàgina gloriosa de la crònica històrica de l'Exèrcit Roig xinès. Aquest lluitador sense nom no perdé el coratge davant la mort, no trai res i no transigí. Com aquest, molts altres lluitadors sense nom, eren educats per Mao Tse Dung.

Quan Mao Tse Dung formulava una sintesi dels resultats de l'estruitació triomfant de la Xina soviètica en el II Congrés dels Soviets, el mes de gener del 1934, resumia les premisses de la victòria de la manera següent:

«Les victòries aconseguides per nosaltres no són de cap manera casuals. Es basaven en la justa línia política del

Partit Comunista de la Xina, en una direcció concentrada, una política justa i justes mesures del Govern soviètic, en el valor i l'astreviment de l'Exèrcit Roig i l'ajut de les amples masses d'obrers i de pagesos dels sectors soviètics, que no rebutjaven esp sacrifici.

Els basaven, a més, en la lluita diària i el moviment creixent dirigit contra el Kuomintang i antíperialista de les masses treballadores i camperoles en els sectors blancs. Finalment, es basaven en l'ajut i la simpatia del proletariat mundial i de la població oprimida dels països colonials. Tots aquests factors junts formen la premisa per a la guerra victoriosa contra l'enemic. Sense aquestes premisses una victòria hauria estat completament impossible.

Abans de la marxa des de Kiangsi cap al nord-est, Mao Tse Dung i Txu De passaren les nits sense dormir, a la caserna general de l'Exèrcit Roig, on elaboraven els plans estratègics de la marxa. Les experiències extraordinàries militars i polítiques de Mao Tse Dung i el seu coneixement íntim del país, facilitaven notablement la confecció d'aquest pla. Les forces principals de l'Exèrcit Roig xines es vaient, sota la direcció de Mao Tse Dung i de Txu De, el cercle dels enemics a Kiangsi. El líder malalt marxava davant i indicava el camí al corrent ferit de la revolució soviètica. Aquest gran revolucionari xinès, la salut del qual era minada pel treball forçós com a jornaler, per la caserna militar, pels anys de fam i de persecucions, trobava el valor de dur l'exèrcit dels sovièts xinesos a través de batalles, per muntanyes i rius, sense vacil·lació, a un nou camp de batalla revolucionari.

Una voluntat feris, tenacitat bolxevic, temeritat prodigiosa, un talent extraordinari i inseparabile d'estatge militar revolucionari i home d'Estat brillant: aquests són les qualitats més destacades del company Mao Tse Dung, el líder del poble xinès.

(Versió catalana per Otto Mayer)

El paradís feixista a Extremadura

(Ve de la pàg. 3)

quals procediments es posaren en pràctica a Fuente del Maestro, Los Santos de Maimona, Burguillos del Cerro i Jerez de los Caballeros. En aquest darrer lloc mataren el director de la Banda Municipal, José Hernández Carrera i obligaren el seu pare d'anar a l'enterrament al cap de la Banda i dirigir-la. L'alcalde d'aquesta ciutat i el seu fill foren obligats a caval llurs fosses i els executaren després. L'alcalde s'havia trençat les cames poc temps abans a conseqüència d'una caiguda de cavall i malgrat això, l'obligraren a remandar dret.

A Barcarrota, quan arribaren els rebels només hi havia dones. La primera persona que mataren fou l'assistència de l'Ajuntament, dona de 79 anys, perquè treballava pel Govern de la República. Prop d'aquesta ciutat, Ramon Sánchez Lazo, pare de José Sánchez Palomo — el qual confirmà a presència meva aquesta declaració — i altres, foren cremats vius a la barreca d'un cambril per on s'havien amagat. Ramon Sánchez tenia 60 anys i mai no havia estat en política. En aquest poble es mataren entre 150 i 200 persones i els rebels foren un minutós escorcoll pels camps perseguint els que havien pogut escapar.

A Salvatierra, mataren el pare i dos germans del meu amic Antoni Llagostera Meléndez, i hom no té notícies de la seva mare. Al seu pare el portaren a la plaça del poble i posaren a les seves mans un acordió; el foren objecte de tota mena de burles i després de torturar-lo l'obligaren a tocar i a ballar.

El meu informador em conta també la tràgica odisea d'uns 6.000 refugiats que s'escaparen a la Serra de Montsant, a Salou, a les proximitats de la qual hi ha els pobles de Barcarrota, Salvatierra i d'altres.

Els refugiats ali dels dels pobles i aldees pròximes, vagabundejaren per la Serra durant quatre mesos, voltats d'elements i temint a 100 quilòmetres els amics més propers. Sofriren bombardaments aeri i el foc dels canons i morters. Durant tres mesos anaren sense rumb, familiars, malalts molts d'ells, sense medicines i sense altre aliment que el que podien caçar, les rels i herbes que podien trobar i el poc que, subrepticiament, podien enviar-los, a vegades, dels pobles.